

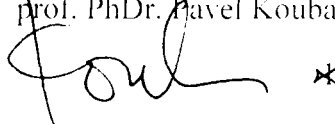
Posudek bakalářské práce Karla Bělohlávka
Pohyb existence u Jana Patočky

Autor zkoumá centrální téma Patočkova filosofického úsilí, jeho pokus rozpracovat a konkretizovat heideggerovskou analýzu lidské existence jako půdu pro řešení základních otázek filosofické tradice. Charakterizuje proto nejprve stručně existenciální analytiku jako takovou, včetně kritické distance vůči Husserlově konceptu fenomenologie (kterou Patočka s Heideggerem sdílí), a věnuje se pak třem základním oblastem, kde Patočka své pojetí existence jako pohybu systematicky rozvíjí: moderní reinterpetaci Aristotelova pojmu KINÉISIS, rozborům tělesnosti a tělesného pohybu a nakonec, nejdůkladněji, všem variantám nauky o třech pohybech lidské existence.

Rámcovým vodítkem je pro K. Bělohlávka otázka po vztahu mezi těmito třemi pohyby a heideggerovskou polaritou autenticita-neautenticita existence. Jeho výklad Patočkovy filosofie svědčí o hlubokém porozumění jak textům samým, tak širším souvislostem dané problematiky. Autor se nesnaží Patočkovy úvahy násilně sjednocovat, ale nachází v nich právem společné věcné jádro. Ani při detailním a precizním sledování pramenů neztrácí ze zřetele systematický záměr, jímž je pokus nalézt takové čtení Patočky, které by umožňovalo hájit jeho koncepci proti výtkám (Rezek, Kouba), že třetí pohyb existence v sobě koncentruje pozitivitu (autentičnost) jako takovou, a to na úkor předvedení jeho konkrétnosti jakožto *pohybu* (jeho význačnou formou pak zůstává výkon filosofie samé, příp. aktivity, jež s ní lze nějakým způsobem spojit).

Jedním z momentů, kde vidí K. Bělohlávek možnost chápat Patočkovu pojetí třetího pohybu jiným způsobem, je důraz na ne-nazíravou povahu filosofie samé. Má v tom nepochybně pravdu, filosofie je pro Patočku *primárně* obratem existence samé, nikoli čistě teoretickou činností. To samo však na problému mnoho nemění: i zde zůstává otázka, zda vztah k celku (a k vlastní konečnosti) je jakýsi TELOS zvláštního, třetího pohybu (jednání), nebo kvalitou (plností smyslu) pohybů existence, které *nejsou* tematicky zaměřeny k celku jako takovému. K. Bělohlávek zkoumá možnosti, jež Patočkovy formulace nabízejí, velice vyváženě je hodnotí a určitou oporu pro takovou interpretaci nalézá. Třetí pohyb pak vystupuje jako možnost autentičnosti skýtaná i prvním dvěma pohybům, které by „ponechány samy sobě“ zůstaly vězet v danosti a neautentičnosti.

Práce K. Bělohlávka ve všech ohledech překračuje formát práce bakalářské: i kdyby byla předložena jako práce magisterská, zasloužila by si být hodnocena jako výborná.

prof. PhDr. Pavel Kouba
 *